

LBRIS

We know
books

IMMANUEL VELIKOVSKY

marile cataclisme terestre

traducere din limba franceză
NICOLAE CONSTANTINESCU

București, 2021

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

VELIKOVSKY, IMMANUEL

Marile cataclisme terestre / Immanuel Velikovsky ; trad. din
lb. engleză de Nicolae Constantinescu. - București : Editura
Daksha, 2021

ISBN 978-973-1965-57-4

I. Constantinescu, Nicolae trad (trad.)
502.58

Earth in Upheaval

Original edition (1955) by Doubleday & Company, Inc., Garden City, New York

Copyright © by Shulamit V. Kogan and Ruth V. Sharon

Copyright © 2021 Editura DAKSHA - Mysterium Books srl

Toate drepturile aparțin în exclusivitate editurii DAKSHA

Mysterium Books srl - Editura DAKSHA

Tel. 0726.334.721

E-mail comenzi@edituradaksha.ro

Web www.edituradaksha.ro

Editor: Sorin Hurmuz

cuprins

	9	<i>Mulțumiri</i>
	11	<i>Prefața doctorului Velikovsky</i>
ÎN NORD	15	<i>În Alaska</i>
	17	<i>Insulele de Fildes</i>
REVOLUȚIE	23	<i>Blocuri de piatră smulse și transportate</i>
	25	<i>Mările și pământurile și-au schimbat locurile</i>
	28	<i>Peșterile Angliei</i>
	30	<i>Cimitire marine</i>
UNIFORMITATE	35	<i>Doctrina uniformității</i>
	40	<i>Hipopotamul</i>
	42	<i>Aisberguri</i>
	43	<i>Darwin în America de Sud</i>
GHEAȚĂ	47	<i>Originea teoriei glaciare</i>
	50	<i>Pe câmpiile rusești</i>
	53	<i>Glaciație la tropice</i>
	54	<i>Groenlanda</i>
	56	<i>Coralii în regiuni polare</i>
	59	<i>Balenele din munți</i>
VAL SEISMIC	63	<i>Fisuri în stânci</i>
	67	<i>Păduri îngropate în Norfolk, Marea Britanie</i>
	70	<i>Grota Cumberland</i>
	72	<i>În nordul Chinei</i>
	75	<i>Puțul de asfalt La Brea</i>
	77	<i>Cariera de la Agate Spring</i>

- MUNȚI ȘI FISURI** 81 *Dislocări muntoase în Alpi și în alte părți*
84 *Himalaya*
88 *Dealurile Siwalik*
91 *Tiahuanaco, orașul mort din America de Sud*
96 *Platoul Columbia*
98 *Un continent sfârtecat*
- DEȘERTURI ȘI OCEANE** 103 *Sahara*
105 *Arabia*
107 *Bay-urile din Carolina*
109 *Fundul Atlanticului*
112 *Fundul mărilor*
- DISLOCAREA POLILOR** 117 *Cauza epocilor glaciare*
119 *Poli inversați*
125 *Continente în derivă*
129 *Orbită schimbătoare*
131 *Rotația scoarței terestre*
- AXĂ DEVIATĂ** 135 *Terra în menghină*
136 *Oceane evaporate*
139 *Condensare*
141 *O ipoteză validă*
144 *Gheață și marea*
148 *Poli magnetici inversați*
151 *Vulcani, cutremure, comete*
- ACUM 3500 DE ANI** 159 *Ceas neîntors*
163 *Lacul glaciari Agassiz*
165 *Cascada Niagara*
166 *Ghețarul de pe valea fluviului Ron*
168 *Fluviul Mississippi*
170 *Fosile în Florida*
172 *Lacurile Marelui Bazin și sfârșitul epocii glaciare*
- KLIMASTURZ** 177 *Schimbări bruște de climă*
179 *Inele de copac*
180 *Locuințe lacustre*
184 *Scăderea nivelului oceanelor*
186 *Marea Nordului*
- RUINELE ORIENTULUI** 191 *Creta*
194 *Troia*
197 *Ruinele Orientului*
201 *Epoci și date*
- STRATEGII NĂRUITE** 205 *Geologie și arheologie*
208 *Strategii năruite*
212 *Primele perioade*
215 *Cărbune*
- DISPARIȚIE** 221 *Fosile*
223 *Amprente de pași*
225 *Caverne*
226 *Dispăriție*
- EVOLUȚIE CATACLISMICĂ** 233 *Catastrofism și evoluție*
237 *Straturile geologice și modificarea formelor de viață*
242 *Mecanismul evoluției*
248 *Mutații și specii noi*
254 *Evoluție cataclismică*
- CONCLUZII** 259
- 264 *Conferința Doctorului Immanuel Velikovsky la Universitatea Princeton*
268 *Ciocnirea lumilor și constatări în arheologie*
274 *Ciocnirea lumilor și constatări recente în geologie*
281 *Ciocnirea lumilor și constatări recente în astronomie*

în nord

În Alaska

La nord de muntele Mac Kinley – cel mai înalt vârf al Americii –, fluviul Yukon primește mai mulți afluenți, printre care și râul Tanana. Din aceste văi se extrage aur și îndeosebi *muck**, un soi de masă congelată constituită din animale și copaci. Iată cum F. Rainey de la Universitatea din Alaska a descris aceste locuri: „În districtul Fairbanks, tăieturi întinse, deseori lungi de mai mulți kilometri și uneori adânci de peste 40 de metri, sunt deschise de-a lungul văilor aferente râului Tanana. Pentru a ajunge la filoanele de rocă detritică, înlăturăm mai întâi un strat superior de mâl înghețat sau muck cu ajutorul unor excavatoare hidraulice uriașe. Acest muck conține cantități impresionante de oseminte ale unor specii de animale dispărute, precum mamutul, mastodontul, bizonul uriaș și calul**“.

Aceste specii au dispărut foarte recent. Ultimele estimări situează dispariția lor la sfârșitul erei glaciare sau la puțin timp după aceea. Pământul Alaskăi le-a acoperit cadavrele, amestecându-le cu cadavrele altor animale din specii care există încă!

* Termen generic în limba engleză ce definește *noroiul* (n.tr.).

** Calul a dispărut în perioada Americii precolumbiene; caii care există actualmente în emisfera occidentală sunt descendenții unor animale importate (n.a.).

Cine a declanșat acest măcel în timpul căruia milioane de ființe vii au fost mutilate și amestecate cu copaci dezrădăcinați? F.C. Hibben de la Universitatea New Mexico a scris: „Deși formarea depozitelor de muck constituie o enigmă, este evident că cel puțin în parte au ajuns acolo în condiții de catastrofă. Rămășițele mamiferelor sunt în majoritate dezmembrate și dezarticulate; dar, datorită congelării, unele fragmente au conservat ligamente, fâșii de carne și de piele încă acoperite cu păr. Copacii deformați și ruși sunt îngrămădiți în mase separate. În ciuda deformărilor suferite, în aceste depozite se pot distinge cel puțin patru mari straturi de cenușă vulcanică“.

S-ar putea oare ca activitatea vulcanică să fi ucis fauna din Alaska și apoi apele să fi transportat rămășițele acestor animale? O erupție vulcanică ar fi ars cu siguranță copacii, fără să-i dezrădăcineze sau să-i sfâșie. În plus, dacă ar fi ucis animalele, nu le-ar fi dezmembrat.

Prezența cenușii vulcanice arată că erupția a avut loc, și chiar în patru rânduri în aceeași epocă; dar este la fel de evident că acei copaci nu au putut fi smulși și sfâșiați decât de un uragan, de o inundație sau de ambele.

Animalele au fost strivite de un val uriaș care a ridicat, a smuls, a transportat, a zdrobit, a făcut bucăți și a îngropat milioane de cadavre și tot atâția copaci. Trebuie adăugat că mai mulți vulcani n-ar fi fost suficienți pentru o astfel de catastrofă pe o întindere atât de vastă: depozite de muck, asemănătoare celor de la râul Tanana, există încă pe malurile râpoase ale râului Koyukuk ce se varsă în Yukon, pe toată lungimea râului Kuskokwim, care se varsă în Marea Bering, precum și în alte situri arctice.

Așadar, s-ar putea „considera că ele se întind, cu o grosime mai mică sau mai mare, în toate zonele acestei peninsule nordice care nu au fost niciodată înghețate“, conchide F.C. Hibben.

De ce Oceanele Arctic și Pacific ar fi smuls păduri întregi și animale pentru ca apoi să verse toată această masă confuză într-o grămadă mare răspândită pe uscat? Nu ar fi mai de grabă vorba de o revoluție tectonică în scoarța terestră care a provocat și erupții de lavă care au acoperit peninsula cu cenușă?

La diferite niveluri de muck s-au găsit unelte din piatră „congelate în situ la adâncimi mari, asociate în mod evident faunei perioadei glaciare“, ceea ce înseamnă că, în Alaska, „oamenii au fost contemporani cu animale acum dispărute“ (F. Rainey). În mai multe rânduri s-a descoperit silex cioplit cu formă caracteristică (numite vârfuri yumas) la o adâncime de 30 de metri. Astfel de vârfuri au fost găsite chiar și printre un maxilar de leu și un colț de mamut!

Arme asemănătoare erau folosite de indienii din tribul Athapasca cu doar câteva generații în urmă, și care ocupau valea râului Tanana. „S-a mai observat că harpoanele eschimoșilor moderni seamănă în mod ciudat cu vârfurile yumas“ (Hibben). Toate aceste detalii arată că măcelul animalelor și distrugerea pădurilor nu datează decât de câteva milenii.

Insulele de Fildes

Litoralul arctic al Siberiei este rece, pustiu și neospitalier. Marea este navigabilă doar două luni pe an și numai pentru spărgătoarele de gheață. Din septembrie până la jumătatea lui iulie, ea se transformă într-o întindere de gheață continuă. Vânturile arctice mătură tundrele înghețate unde nu crește niciun copac, solul nefiind cultivat. În anul 1878, în timpul expediției la bordul vasului Vega, Nils Adolf Erik Nordenskjöld (primul navigator care s-a aventurat pe această rută maritimă), s-a deplasat de-a lungul coastei (de la Novaia Zemlea* până la capul Shelagskoi, situat lângă extremitatea estică a Siberiei) timp de mai multe săptămâni fără să vadă nici măcar o singură ființă.

În nordul Siberiei s-au descoperit mereu colți de mamut fosilizați; ei se comercializau deja în Antichitate, în timpul lui

* Insulă situată în nordul Siberiei (n.tr.).

Pliniu, adică în secolul I î.Hr. Chinezii excelau în arta sculpturii. Comerțul cu acești colți s-a desfășurat în formă continuată încă din 1582 (data cuceririi Siberiei de către cazacul Yermak, aflat sub domnia lui Ivan cel Groaznic) până în zilele noastre. Siberia a furnizat lumii peste jumătate din nevoile sale: nenumărate clape de pian și bile de biliard au fost fabricate din acești colți de mamut.

În anul 1797, cadavrul unui mamut intact, cu carne, piele și păr a fost găsit în solul siberian înghețat; de atunci au fost extrase și altele: „Carnea părea de vită proaspăt congelată; era comestibilă; lupi și câini de sanie au mâncat din ea fără probleme și fără consecințe” (D.F. Hertz). Solul a rămas înghețat din momentul în care acești mastodonți au fost introduși în el, altfel ar fi putrezit într-o singură vară și n-ar mai fi rămas intacti milenii întregi: „Așadar, corpurile au fost înghețate imediat după moarte și nu s-au dezghețat niciodată până în clipa descoperirii lor” (D. Gath. Whitley).

Mult mai la nord de Siberia, în Oceanul Arctic, la aproximativ 1000 km în interiorul Cercului Polar, se află Insulele Liakhov; ele poartă numele vânătorului care, pe vremea Ecaterinei a II-a, se aventurase în acest arhipelag, descoperind abundența de osemințe: „Cantitatea de resturi de mamuți era atât de mare, încât insula părea formată din osemințe și colți de elefant cimentate de un nisip înghețat” (D. Gath. Whitley).

Insulele Noua Siberie, descoperite în anii 1805 și 1806, dar și Stolbovoi și Belkov, situate mai la vest, oferă același spectacol: „Solul acestor insule pustii este pur și simplu acoperit cu osemințe de elefanți și de rinoceri într-un număr surprinzător de mare” (D. Gath. Whitley). Ele sunt acoperite „...de oase de mamuți. Cantitatea de colți, dinți de elefant și de coarne de rinocer găsite în Noua Siberie [...] este incredibilă, depășind tot ce s-a putut descoperi până în această zi” (D. Gath. Whitley).

Oare aceste animale se instalaseră aici trecând pe gheață? De ce? Cu ce s-ar fi putut hrăni? În niciun caz cu lichenii din tundrele siberiene, acoperiți de zăpadă groasă cea mai mare parte a anului; cu atât mai puțin cu mușchiul din insulele polare înghețate zece luni din douăsprezece: mamuții, care aparțineau

familiei vorace a elefanților, aveau nevoie de rații copioase de „vegetale”. Cum ar fi putut trăi aceste turme numeroase într-o zonă ca Siberia, considerată cea mai rece din lume, unde nu aveau surse convenabile de alimentație?

Colți de mamut au fost scoși la lumina zilei și de pe fundul Oceanului Arctic; după furtunile care au devastat aceste zone, litoralul a fost presărat cu diferite obiecte aruncate de valuri. După unii, acest lucru arată că fundul acestui ocean (între insule și continent) fusese altădată uscat, permițând astfel migrația pachidermelor.

Marele paleontolog francez Georges Cuvier (1769–1832) a estimat că în timpul unui seism continental, marea a acoperit pământurile, provocând pieirea turmelor de mamuți; apoi, la a doua mișcare spasmodică, apele s-au retras, lăsând cadavrele în urma lor. Această catastrofă a fost însoțită de o scădere bruscă a temperaturii, iar gerul le-a ferit de descompunere. Unele cadavre aveau pupilele intacte în momentul descoperirii!

Charles Darwin nu a admis producerea unor asemenea fapte. Într-o scrisoare adresată lui sir Henry Howorth, el a recunoscut că dispariția mamuților siberieni constituia o problemă insolubilă. Eminentul geolog american J.D. Dana a scris: „Faptul că elefanți uriași au fost acoperiți de gheață și starea perfectă de conservare a cărnii lor arată că frigul a devenit brusc extrem, ca într-o noapte de iarnă, iar apoi vremea nu s-a mai încălzit deloc”.

În stomacurile și între dinții acestor mamuți s-au găsit plante și ierburi care nu cresc astăzi în nordul Siberiei: „Stomacurile și conținutul lor au fost examinate cu atenție; ele conțineau, nedigerate, frunze de copaci întâlniți astăzi în sudul Siberiei, foarte departe de aceste depozite de fildeș. Studiul pielii la microscop a relevat prezența globulelor roșii în sânge, ceea ce dovedește [două lucruri]: moartea a fost bruscă și a fost cauzată de asfixiere, indiferent că această asfixiere a fost produsă de gaz sau de apă (în acest caz, este posibilă ultima variantă)”. Rămânea totuși o enigmă: „Cum se poate explica congelarea bruscă a acestor enorme mase de carne, ca și cum ar fi fost conservate pentru viitor?” (Whitley).

Ce fenomen a putut să producă o schimbare atât de bruscă a cliimei? Astăzi, țara nu produce hrană pentru marile patrupede; solul este arid și nu dă decât mușchi și ciuperci câteva luni pe an. Or, mamuții nu se mulțumeau doar cu atât; de altfel, ei nu erau singurii care pășteau în nordul Siberiei și în insulele din Oceanul Arctic. Pe insula Kotelnoi „nu există nici arbuști, nici tufișuri... În acest ținut sălbatic și înghețat, se găsesc totuși oase de elefanți, de bizoni și de cai într-o cantitate impresionantă” (Whitley).

În anul 1806, când Hedenström și Sannikov au descoperit insulele Noua Siberie, au găsit în mijlocul acestei „regiuni pustii și îndepărtate” a Arcticii „păduri imense pietrificate”. Ele se vedeau de la mai multe zeci de kilometri. „În aceste vestigii ale unor vechi păduri, trunchiurile unor copaci erau în picioare; alți arbori erau întinși la orizontală, pe jumătate îngropați în solul înghețat; ei acopereau o suprafață considerabilă” (Whitley).

Hedenström le-a descris astfel: „Pe coasta Noii Siberii se întâlnesc coline extraordinare de lemne [îngrămădiri de trunchiuri]; ele au o înălțime de 50 m și sunt formate din straturi orizontale de gresie care alternează cu straturi de bârne bituminoase sau de trunchiuri de copaci. Atunci când le parcurgem, întâlnim peste tot cărbune de lemn fosilizat, aparent acoperit cu cenușă; dar, privind mai de aproape, constatăm că această cenușă s-a pietrificat și ea, fiind atât de dură încât cu greu reușești să tai cu cuțitul o bucată mică”. Unele trunchiuri sunt înfipte vertical în gresie, cu extremitățile rupte.

În anul 1829, omul de știință german G.A. Erman a ajuns pe insulele Liakhov și Noua Siberie ca să măsoare câmpul magnetic terestru. El a rămas uimit văzând solul acoperit cu oase de elefanți, de rinoceri și de bizoni. Referindu-se la îngrămădirea pădurilor, el a scris: „În Noua Siberie, pe pantele sudice se află adevărate stive de lemne aruncate de mare și înalte de 70–90 m, a căror origine străveche [...] se impune imediat în mintea celor mai instruiți vânători. Alte coline de pe aceste insule, asemenea celor situate mai la vest [Kotelny], sunt formate din schelete de pachiderme, de bizoni etc., îngrămădite pe aceeași înălțime, cimentate atât de nisip congelat, cât și de straturi și filoane de gheață... Venind din sud, pe culmea acestor

coline ciudate zac trunchiuri de copaci unele peste altele, în cea mai mare dezordine, ridicate în ciuda gravitației, cu vârful rupte sau explodate ca și cum fuseseră proiectate violent și îngrămădite”.

Eduard von Toll a făcut mai multe călătorii în insulele Noua Siberie între 1885 și 1902 (anul când a murit în Oceanul Arctic). El a examinat „munții de lemne” și „a constatat că erau făcuți din trunchiuri de copaci carbonizați, purtând amprente de frunze și de fructe” (Whitley). Pe Maloi, una dintre insulele arhipelagului Liakhov, a găsit oseminte de mamuți și de alte animale amestecate cu trunchiuri de copaci fosilizați, dar și cu frunze și conuri de brad. „Această descoperire uimitoare arată că, pe vremea în care mamuții și rinocerii trăiau în nordul Siberiei, aceste insule pustii erau acoperite de păduri întinse și de o vegetație luxuriantă” (Whitley). După toate aparențele, un uragan puternic a scos din rădăcini și a luat cu el copacii din Siberia până în nordul extrem; valuri gigantice i-au stivuit sub forma unor coline imense, iar un agent de natură bituminoasă i-a transformat în cărbune înainte sau după ce au fost depuși și cimentăți în masele de nisip care s-au uscat și întărit sub formă de gresie.

Aceste păduri au fost smulse din nordul Siberiei, aruncate în ocean și, amestecate cu oase de animale și cu mult nisip, au format insulele! De altfel, este posibil ca arborii arși, mamuții și alte animale să nu fi fost cu toții distruși și împinși de o singură catastrofă. Este mai probabil ca un cimitir „plutitor”, format din copaci și animale, să fi fost transportat pe creasta valului seismic, iar acesta, retrăgându-se, să fi lăsat totul să cadă peste un cimitir mai vechi, situat departe în interiorul Cercului Polar.

Oamenii de știință care au explorat straturile de *muck* din Alaska nu au înțeles: ele au relevat asemănarea care există între rămășițele de animale pe care le-au văzut și rămășițele de animale găsite cu mult înainte (și pe care încă le găsim) în insulele arctice și în regiunile polare din Siberia. Ei nu s-au gândit la o cauză comună. Explorarea insulelor Noua Siberie a fost opera academicienilor din secolele XVIII și XIX veniți pe urmele vânătorilor de fildeș; explorarea Alaskăi a fost opera oamenilor de

știință din secolul XX, veniți pe urmele mașinilor „căutătorilor“ de aur. Două cazuri aproape identice, două observații, una veche, cealaltă recentă, pentru aceeași regiune, Marele Nord, când se știe că Alaska este separată de Siberia doar de o strâmtoare.

Înainte de a prezenta alte observații repartizate pe tot globul, voi trece în revistă câteva teorii privind planeta noastră și regnul animal. Așadar, vom afla modul în care explicau fenomenele vechii naturaliști, cum le interpretau pe principiul „evoluției lente“ și cum unele fapte recente nu se mai potrivesc cu ideea unei lumi calme, modelată de o „evoluție lentă“.

revoluție

Blocuri de piatră smulse și transportate

„Oceanele încă acopereau o parte din Alpi atunci când o zguduitură puternică a globului a deschis brusc cavități mari [...], făcând să cedeze sau să explodeze un număr mare de stânci. [...] Căzând de la înălțimea lor, apele s-au năpustit asupra acestor abisuri cu o violență extremă; ele au traversat văile adânci și au smuls cantități mari de pământ, de nisip și de stâncă de toate felurile. Această masă, împinsă de torențele de apă, a fost dispersată pe pante până la o anumită înălțime, pante unde se mai pot observa toate aceste fragmente răspândite***“.*

Astfel a explicat eminentul fizician și geolog elvețian Horace Bénédict de Saussure prezența în lanțul muntos Jura a unor pietre și stânci provenite din Munții Alpi, a unor rămășițe marine pe crestele alpine, precum și faptul evident că văile alpine sunt pline de nisip, de rocă detritică și de argilă. Aceste pietre din Munții Jura au fost smulse din Alpi; într-adevăr, compoziția lor minerală diferă de formațiunile stâncoase ale noului lor sit, arătând astfel adevărata lor origine alpină. Ele sunt numite „blocuri smulse și transportate“.

Cele din Munții Jura se află la 600 m deasupra altitudinii lacului Geneva. Ele măsoară deseori zeci de metri cubi (cel de la

* Care se formaseră sub nivelul oceanului (n.a.).

** Horace Bénédict de Saussure, *Voyage dans les Alpes*, 1779, p. 151 (n.a.).